

УДК 502.7+569 (477.7)

ПОШИРЕННЯ КОЛЬОРОВИХ ФОРМ ВІВІРКИ (*SCIURUS VULGARIS*) У ЗАКАРПАТТІ ТА В СУМІЖНИХ ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ

Юлія Зізда

Поширення кольорових форм вівірки (*Sciurus vulgaris*) у Закарпатті та в суміжних областях України. — **Ю. Зізда.** — Досліджено поширення чорної та рудої кольорових форм вівірки у Закарпатті на основі власних спостережень, анкетування, інтер'ювання та колекційних зразків. Зібрані матеріали дозволяють підтвердити наявність щонайменше однієї перехідної форми. Чорна і руда форми у природних умовах є просторово розмежованими, причому виключно чорна форма пошиrena лише у високогірних районах, а виключно рудої форми немає у жодному висотному поясі Закарпаття. Руда форма разом із темною і чорною живуть у антропогеній зоні, тобто у містах. Лише у місцях співжиття чорної та рудої форм можна побачити проміжну — темну — форму, яка завжди є нечисленною. Чорна форма всюди кількісно абсолютно переважає над іншими. Щодо причин синантропізації кольорових форм на Закарпатті та потемніння забарвлення вівірки запропоновано кілька гіпотез.

Ключові слова: Закарпатська область, вівірка, кольорові форми.

Адреса: Біологічний факультет, Ужгородський національний університет, вул. Волошина 32, Ужгород, 88000, Україна. E-mail: julcha@ua.fm.

Distribution of the colored forms of squirrel (*Sciurus vulgaris*) in the Transcarpathians and adjacent regions of Ukraine. — **Yu. Zizda.** — Distribution of black and red forms of squirrel in Transcarpathians was investigated on basis of original observations, questionnaires, interviews, and museum samples. Given materials permit to approve presence as minimum one transitive form. Both black and red forms in natural conditions are spatially separated, and exclusively the black form is presented just in high-mountain part of Transcarpathians, but exclusively red form absent in any hypsometric levels of Transcarpathians. The red form together with the black and the dark forms occur in anthropogenic zones, especially in the towns. Just in the sites, where black and red forms live together, there is transitive dark form, but it never is abundant. Black form in all cases is dominated in number among all other colored forms. Several hypotheses concerning with synantropisation of colored forms in Transcarpathian as well as darkness of pelage are formulated.

Keywords: Transcarpathian region, squirrel, color forms.

Address: Biological faculty, Uzhgorod National University, 32 Voloshyna Str., Uzhgorod, 88000, Ukraine. E-mail: julcha@ua.fm.

Вступ

Вівірка звичайна (*Sciurus vulgaris* L., 1758) є дуже мінливий за забарвленням вид [2, 5, 6, 8, 14], в межах якого виділяють до 40 підвидів, які різняться переважно за кольором хутра спини і хвоста [10, 11]. На заході України мінливість вівірки вивчали К. Татаринов [14] та І. Шнаревич [17]. Вони розрізняли чотири підвиди: *S. v. vulgaris*, що займає Рівненську і Волинську області; *S. v. kessleri*, поширений у південних районах Рівненської обл., а також Львівській та Тернопільській, частково Івано-Франківській обл.; *S. v. fuscoater* — у південно-східних районах Закарпатської області, а також підвид *S. v. carpathicus*, який населяє передгірні та гірські райони Карпат.

Новіші дані говорять про поширення у Карпатах двох підвидів вівірки, які також відрізняються найкраще за забарвленням, яке може бути детерміноване генетично [2]. Це — *Sciurus vulgaris fuscoater* Altmann, 1855, у забарвленні зимового

хутра якого добре розвинені іржаві відтінки; переважають темнохвості особини. Поширеній у Карпатах нижче 600 м над р. м. (пояс листяних, в основному букових, лісів). Другим підвидом є *Sciurus vulgaris carpathicus* Pietruski, 1853, забарвлення спини у якого варіє від темно-коричневого до майже чорного; слабко відрізняється у зимовому і літньому хутрі; переважають “чорнохвістки”. Цей підвид відомий з Карпат на висотах понад 600 м (пояс шпилькових лісів) [10].

За межами України варіації кольору хутра вівірки вивчали Й. Сидорович [22], Е. Завідзька [23] та А. Кітченер з кол. [21]. Поширення і мінливість вівірки на території Закарпаття залишаються не дослідженими, проте, за попередніми даними, тут поширені дві кольорові форми цього виду: типова руда, яку ототожнюють з *S. v. fuscoater*, та чорна, яка є більш звичайною, і її ототожнюють з таксоном *S. v. carpathicus* [14].

Руда форма з роками суттєво знизила свою чисельність (О. Мателешко, О. Станкевич, Д. Сойма, О. Луговий – перс. повід.). Про це свідчать і наші дані: у кожному із місцезнаходень рудої форми зареєстровано лише кілька особин. Чисельні популяції виключно рудої форми можна спостерігати лише за межами Закарпаття.

У Міжгірському та Тячівському районах рудої форми не зареєстровано. У цих місцях відмічено дві інші форми (чорну та темну), які не чисельні на цій території. З таблиці 2 також видно, що є райони Закарпаття, в яких відсутня темна форма, проте присутні діві інші.

Обговорення

Проаналізуємо закономірності поширення і співіснування кольорових форм вивірки.

Географічні межі поширення. Наведені вище знахідки вивірок перенесено на карту (рис. 1), де показано розподіл кольорових форм на Закарпатті та на території сусідніх областей: Львівська, Івано-Франківська. Вертикальна межа, що розділяє основні області поширення двох основних кольорових форм вивірки, проходить на висотах 400–600 м. При аналізі поширення кольорових форм вивірки за висотними поясами взято до уваги праці Ф. Страутмана [13] та І. Шнаревича [18].

Судячи з розподілу кольорових форм вивірки за межами Закарпаття (наші дані), тобто у суміжних Львівській (колекційні зразки) та Івано-Франківській областях (анкетні дані) та виходячи з даних в літературі [8, 9, 11, 14], можна говорити про те, що чорна форма пошиrena лише у горах, хоч у рівнинній частині Львівської обл. (анкети та опитування), де наразі пошиrena виключно руда форма, літературні дані вказують на наявність чорної форми у 50-ті роки ХХ ст. [14].

Порівнюючи наші дані з інформацією в літературі [10], очевидно, що на Закарпатті карпатська вивірка, або чорна форма, пошиrena ширше, за межами поясу шпилькових лісів і зустрічається також у поясі листяних лісів, де часто є другий підвид із перевагою іржавих відтінків у забарвленні хутра. У нашому випадку – це руда форма.

Нижче 500–1000 м у Закарпатській обл., як і у Львівській та Івано-Франківській обл., разом із чорною формою зустрічається темна форма (те саме і в Польщі [23]). Для висот до 500 м характерні темна і руда форми, тут присутня і чорна форма, яка тут концентрується переважно у містах. Очевидно, що виключно чорна форма пошиrena переважно вздовж карпатських гір і її ареал в Україні загалом і в Закарпатті, зокрема, обмежений гірськими районами Карпат.

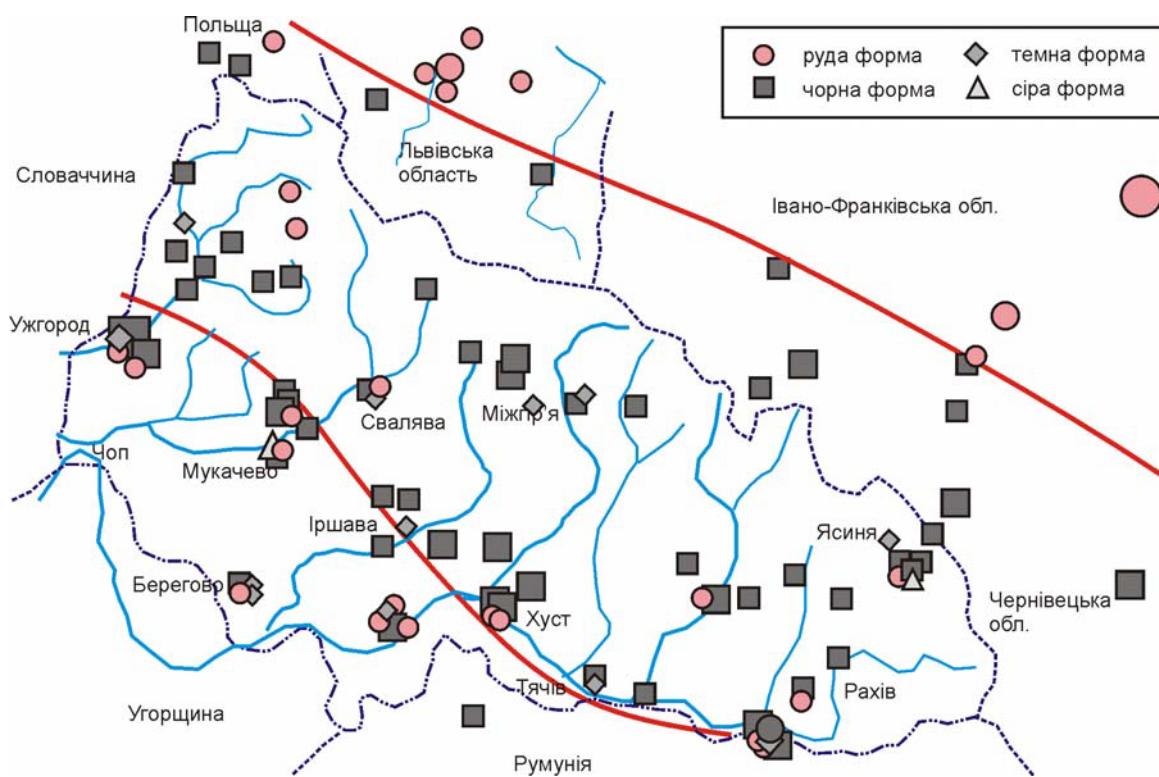

Рис. 1. Знахідки різних кольорових форм вивірки у Закарпатській області і суміжних регіонах. Лінією позначено межу, що розділяє області переважання чорної (гірські райони) і рудої форм. Малі позначки відповідають 1–5 знахідкам; позначки середніх розмірів — 6–10 знахідкам; великі — 50 і більше реєстраціям.

Fig. 1. Records of the different color forms of squirrels in the Zakarpatska province and adjacent regions. Solid lines mark the border, which divides areas of prevalence of the black (mountain areas) and the red forms. Small signs correspond to 1–5 records; medium — 6–10 records; large — 50 records and more.

Співіснування кольорових форм. Цікавими є взаємини чорної форми із світлішими забарвленими формами. Відомі знахідки одночасно кількох кольорових форм вивірки в одній місцевості, а саме у рівнинних та передгірних містах і селах. Чисельність вивірки у цих зонах євищою, ніж у лісових масивах у межах відповідних районам населених пунктів (рис. 2, 3). Потужна популяція чорної форми сформувалася в м. Ужгород [6].

Одночасно дві форми (чорна + темна або чорна + руда) зустрічаються разом у передгірних районах (500–1000 м). На висотах 200–500 м можна побачити співжиття всіх трьох форм. Так, для м. Свалява характерною є чорна форма вивірки, але в одному з парків міста протягом 2004 р. зареєстровано кілька особин рудої форми. За межами міста (у Свалявському р-ні) співжиття чорної і рудої форм не відмічено, чорна форма поширенна близьче до гір, а в бік м. Мукачева і Берегова розповсюджені руда і темна форми вивірки.

У с. Великий Бичків та м. Ясіня Рахівського району, згідно з анкетними даними, наявні три форми вивірки, але дані, отримані із сусідніх високогірних сіл та лісовоих масивів, прилеглих до с. Ясіня, свідчать про поширення там виключно чорної форми. Так само це можна спостерігати в Берегові, Виноградові та Ужгороді.

За межами Великого Бичкова та Ужгорода, у відповідних районах (Рахівський і Ужгородський р-ни), зустрічається лише одна (світла) кольорова форма вивірки, при цьому спостерігається та сама

закономірність: чим більше до гір, тим темнішим є забарвлення вивірки (те саме і щодо частки темнішої забарвленіх особин). Тобто, на рівнині темна вивірка приурочена до урболовандшафтів і більш чисельна в них.

З наведених на рис. 1 даних добре видно місця (райони) підвищеної концентрації різних кольорових форм. Неважко помітити, що такі “різнокольорові” скupчення розташовані у містах чи селищах, тобто в урболовандшафті. Поза такими місцевостями спільне проживання різнокольорових форм відмічається вкрай рідко (лише двічі). У природних місцезнаходженнях, як правило, зустрічається лише чорна форма. Знахідок виключно рудої форми майже немає, але це може бути пов’язано з недостатньою кількістю даних із рівнинних неурбанизованих ділянок Закарпаття.

У сусідніх досліджених нами областях таких груп співжиття різних кольорових форм не спостерігається, зокрема у Львівській та Івано-Франківській областях ареали чорної та рудої форм не співпадають: чорна форма мешкає у горах, а руда поширенна у рівнинних районах.

Співжиття різних кольорових форм у містах дає там високе біорізноманіття. Це дозволяє приступити стійкість цих угруповань. Але воно хибне і це підтверджують дані з літератури [15, 16].

Причини синантропізації вивірки у Закарпаття невідомі, можливо місто дає більше харчів, що дозволяє тварині затрачувати менше енергії на те, щоб вижити і почуватися краще у голодні зими.

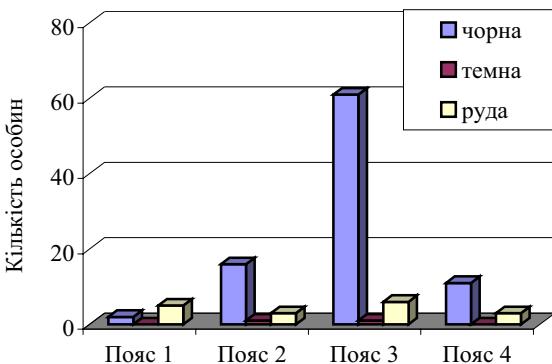

Рис. 2. Розподіл кольорових форм вивірки за гіпсометричними рівнями поза межами урболовандшафті. Позначення вертикальних поясів:

- “пояс 1” – рівнинні і передгірні райони, в межах висот 100–500 м.
- “пояс 2” – нижній лісовий пояс з висотами 500–1000 м,
- “пояс 3” – верхній лісовий пояс з висотами 1000–1500 м,
- “пояс 4” – субальпійська зона з висотами 1500–2000 м.

Fig. 2. Distribution of color forms of squirrel in hypsometric levels behind anthropogenic zone. Designations:

“zone 1” – flat areas with heights 100–500 m, “zone 2” – foothill areas with heights 500–1000 m, “zone 3” – high-mountainous areas with heights 1000–1500 and “zone 4” – subalpine zone with heights 1500–2000 m.

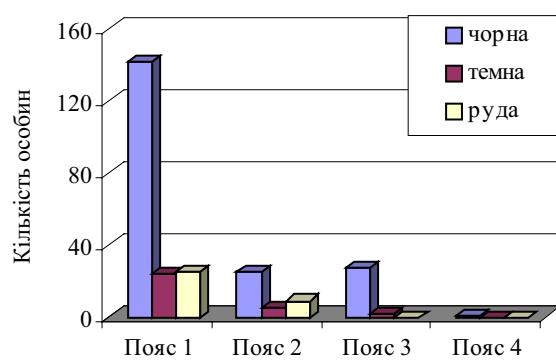

Рис. 3. Розподіл знахідок кольорових форм вивірки за гіпсометричними рівнями в антропогеній зоні. Позначення поясів:

- “пояс 1” – рівнинні і передгірні райони в межах висот 100–500 м.
- “пояс 2” – нижній лісовий пояс з висотами 500–1000 м,
- “пояс 3” – верхній лісовий пояс з висотами 1000–1500 м,
- “пояс 4” – субальпійська зона з висотами 1500–2000 м.

Fig. 3. Distribution of color forms of squirrel in anthropogenic zone for hypsometric levels. Designations:

“zone 1” – flat areas with heights 100–500 m, “zone 2” – foothill areas with heights 500–1000 m, “zone 3” – high-mountainous areas with heights 1000–1500 and “zone 4” – subalpine zone with heights 1500–2000 m.

Екологічна інтерпретація. Існує думка, що забарвлення вивірки світлішає у напрямку до центра ареалу [10]. Загалом потемніння вивірки може бути пов'язаним із поширенням у частини видів явищем меланізму. Питання щодо статусу чорної форми вивірки торкається І. Павлінов [9].

Меланізм, зокрема, відомий у пантер і лисиць (чорнобурки). Широка мінливість забарвлення відома у хом'яка [2, 3]. В. Самош [10] досліджував особливості біології та поширення меланістичної форми хом'яка в Україні: її поширення обмежене лісостеповими районами Київщини, Черкащини і Полтавщини. Цей дослідник неявно припускає, що меланістичні форми – окремий вид, проте С. Гершензон [1] ясно показав наявність клинальної мінливості, що спростувало тезу видової самостійності темної форми.

Варто додати, що у багатьох видів ссавців відомі не тільки меланістичні морфи, але й загалом темнозабарвлени популяції. Це одне з екогеографічних правил (правило Гілберта), суть якого полягає в тому, що у вологому кліматі географічні раси стають темнішими. Як показано вище, ареал темної (чорної) форми вивірки обмежений гірськими районами Карпат (переважно Закарпаття). Саме тут відмічається найбільша кількість опадів: у високогірних районах Карпат їх випадає до 1300 мм на рік, тоді як на рівнинних ділянках – менше 750 мм на рік. Кореляція очевидна.

Можна також згадати явище промислового меланізму, пов'язане із забрудненням та хижакством (метелики), але у нашому випадку воно не прийнятне. Екологічна інтерпретація найбільш імовірна, і на користь цього є два факти:

— межі поширення чорної форми прямо не залежать від гіпсометричних рівнів, проте поширення кольорових форм загалом і розподіл світлих (руда, темна форма) і меланістичних форм за довільно збігається з розподілом зон високої вологості у Карпатах,

— різниці у краніометричних ознаках різних кольорових форм вивірки відсутня, що показали дослідження польських колег [22, 23].

Виходячи з цього, можна припустити, що карпатська вивірка не має чітких географічних меж поширення і змінює своє забарвлення поступово: чим вище в горах зустрічається популяція, тим темнішим є забарвлення хутра виду.

Щодо синантропізації чорної форми у містах можна запропонувати кілька гіпотез, перевірка яких становить предмет окремого дослідження:

Подяки. Щиро дякую І. Загороднюку (Інститут зоології НАН України) за планування дослідження, поради та рецензування тексту, співробітникам зоологічних музеїв В. Стегуну (Зоологічний музей УжНУ), А. Бокотею (Державний природознавчий музей НАНУ), І. Шидловському (Зоологічний музей ім. Б. Дибовського) за сприяння у вивченні колекційних зразків; О. Луговому, О. Корчинському, О. Мателешку (біологічний факультет УжНУ), М. Шквірі (Інститут зоології НАН України) за особисті повідомлення та важливі коментарі, І. Дикому та Є. Сребродольській (біологічний факультет Львівського національного університету) за величезну допомогу у проведенні анкетування, О. Станкевич та Н. Дерев'янченко (РМЕО "ЕКОСФЕРА") за допомогу у підготовці анкет, всім респондентам, які взяли активну участь у заповненні анкет.

1) періодична (сезонна) зміна природних умов у горах призвела до формування високої міграційної активності вивірки і її закономірних сезонних міграцій в гори і на передгірні ділянки (зокрема, у міста та селища);

2) чорна форма вивірки виявилася більш адаптованою до умов міського середовища, ніж руда, і активніше використовує створений людиною ресурс або є стійкішою до умов міста;

3) аспект засновника, тобто чорна форма першою освоїла урболандшафт і швидше збільшила тут свою чисельність, тим самим "притісняючи" в містах руду форму;

4) гарна кормова база в місті дає велику економію власної енергії вивірки на здобування їжі, відповідно антропогенна зона має кращі умови для її виживання. Оскільки енергії на життя є у надлишку, то організм вивірки може собі дозволити виробляти велику кількість пігменту, надаючи хутру чорного забарвлення. Тобто спостерігається вторинний меланізм.

Висновки

Дослідження закономірностей поширення кольорових форм вивірки на території Закарпаття дозволяє стверджувати наступне:

1. Серед двох основних кольорових форм вивірки (чорна та руда) на Закарпатті є щонайменше одна переходна форма (темна). Чорна форма вивірки у Закарпатській області за кількістю реєстрації значно переважає над темною та рудою.

2. Чорна та руда форми є просторово розмежованими і формують відносно нешироку зону спільногого проживання. Нижня межа ареалу чорної форми на Закарпатті загалом збігається з верхньою межею поширення рудої форми.

3. В урболандшафтах вивірка є більш чисельною, ніж у дикій природі, і тут спостерігається співіснування кількох кольорових форм. Райони, у яких одночасно поширені чорна і руда форми, обов'язково характеризуються наявністю темної форми вивірки. Остання поширенна по області рівномірно, але, як правило, відсутня там, де немає одночасно чорної та рудої форм.

4. Можна припустити, що чорна форма поширюється вздовж Карпатських гір і розширює свій ареал, витісняючи з гір руду форму. Виходячи з домінування на Закарпатті чорної форми та змін частки темних і рудих форм у часі на рівнині і в горах, можна говорити про розширення ареалу темної форми і зайняття нею нових середовищ.

1. Гершензон С. М. Роль естественного отбора в распространении и динамике меланизма у хомяков (*Cricetus cricetus* L.) // Журнал общей биологии. – 1946. – Том 7, № 2. – С. 97–130.
2. Громов И. М. Отряд Rodentia Bowdich, 1821 – Грызуны // Каталог млекопитающих СССР (плиоцен-современность) / Под ред. И. М. Громова, Г. И. Барановой. – Л.: Наука, 1981. – С. 78–79.
3. Дудкин О. В. Цветовая изменчивость у степного сурка (*Marmota bobac*) в Украине // Вестник зоологии. – 1998. – Том 32, № 5–6. – С. 123–126.
4. Загороднюк І. Хом'як звичайний – *Cricetus cricetus* // Справі України під охороною Бернської конвенції. – Київ, 1999. – С. 144–148. – (Праці Теріологічної Школи, випуск 2).
5. Загороднюк І., Покиньчереда В., Киселюк О., Довганич Я. Теріофауна Карпатського біосферного заповідника. – Київ: Ін-т зоології НАНУ, 1997. – 60 с. – (Дод. № 5 до "Вестник зоології").
6. Зізда Ю. Чорна форма вивірки (*Sciurus vulgaris carpathicus*) в Ужгороді // Вестник зоологии. – 2005. – Том 39, № 4. – (у друї).
7. Каталог рідкісних та червонокнижних видів тварин колекцій зоологічного музею (Укладачі: Й. В. Царик, І. В. Шидловський та ін.). – Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2000. – 60 с.
8. Корчинський А. В. Грызуны Украинских Карпат (итоги исследования) // Вопросы охраны и рационального использования растительного и животного мира Украинских Карпат. – Ужгород: МОИП (Ужгородск. отд.), 1988. – С. 156–173.
9. Микулін О. О. Звірі УРСР (матеріали до фауни). – Київ: Вид-во АН УРСР, 1938. – 426 с.
10. Онуфрена М. В. Обыкновенная белка *Sciurus vulgaris* (Linnaeus 1758) // Грызуны бывшего СССР. Виды. – Москва: Центр охраны дикой природы, 2000–2005. – www.biodiversity.ru.
11. Павлинов И. Я., Яхонтов Е. Л., Агаджсанян А. К. Млекопитающие Евразии: систематико-географический справочник (в 3-х частях). – Москва: Изд-во Моск. ун-та, 1995. – Ч. 1: Rodentia. – 240 с. – (Сб. тр. зool. муз. МГУ. Т. 32).
12. Самош В. М. Распространение меланистической формы хомяка обыкновенного (*Cricetus cricetus* L.) (Mammalia, Muridae) на Украине // Вестник зоологии. – 1978. – N 6. – С. 75–76.
13. Страутман Ф. И. Зоогеография Советских Карпат // Страутман Ф. И. Птицы Советских Карпат. – Киев: Изд-во АН УРСР, 1954. – С. 174–269.
14. Татаринов К. А. Звірі західних областей України. – Київ: Вид-во АН УРСР, 1956. – 188 с.
15. Фридман В. С., Кавтарадзе Д. Н., Симкін Г. Н. Города как арены микрэволюционных процессов (чем обеспечивается устойчивость популяций в нестабильной, мозаичной и изменчивой среде) // Биологический факультет МГУ, Москва – Інтернет-версія.
16. Черемних Н. Структурно-функціональні зміни угруповань дрібних ссавців у градієнті урбанізації // Науковий вісник Ужгородського університету. Серія Біологія. – 2005. – Вип. 17. – С. 34–38.
17. Шнаревич І. Д. Об ареалах карпатських белок // Наукові Записки Чернівецького університету. Серія Біологія. – 1950. – Том 7, вип. 2.
18. Шнаревич І. Д. Горизонтальні і вертикальні міграції карпатської білки // Наукові Записки Чернівецького університету. Серія Біологія. – 1954. – Том 15, вип. 4. – С. 149–158.
19. Bevan R. M., Lurz P. W. W. Comparative energetic of red and grey squirrels and the constraints of habitat? // Abstract Booklet 3rd International Colloquium on the Ecology of Tree Squirrels. 7th European Squirrel Workshop (Ford Castle, 26–30 May 2003). – Northumberland: University of Newcastle, 2003. – P. 4.
20. Cartmel S. Do red and grey squirrels co-exist in the conifer forests of Wales // 6th European Squirrel Workshop: Abstracts Book (Acqui Terme – Italy, 11–13 September 2001). Turin: University of Turin, 2001. – P. 9.
21. Kitchener A. C., Peacock G., Lynch J. M., Gurnell J. Geographical variation in British red squirrels, *Sciurus vulgaris* // Abstract Booklet 3rd International Colloquium on the Ecology of Tree Squirrels. 7th European Squirrel Workshop (Ford Castle, 26–30 May 2003). – Northumberland: University of Newcastle, 2003. – P. 10.
22. Sidorowicz J. Geographical variation of the squirrel *Sciurus vulgaris* L. in Poland // Acta Theriologica. – 1958. – Vol. 2, N 7. – P. 142–157.
23. Zawidzka E. Geographical distribution of the dark phase of the squirrel (*Sciurus vulgaris fuscoater Altum*) in Poland // Acta Theriologica. – 1958. – Vol. 2, N 8. – P. 160–174.

Отримано: 1 грудня 2004 р.

Прийнято до друку: 23 червня 2005 р.